

населението на Южна България. Прѣдъ прѣставителитѣ на страната ние не можемъ и да говоримъ за Вашитѣ телеграми или писма, които биха се получили отъ другото освѣтнѣ насъ.

Телеграмитѣ и писмата можете да ги адресирате на нѣкое трето лице, за да се прѣдаватъ С. Г. Тилеву.

Приемете увѣреніята на най-отличното почитание.

За прѣдседатель: С. Г. Тилевъ.

8.

Букурещъ, 15 мартъ 1879 год.

Ваше Високопрѣподобие,

Отъ Търново Ви писахъ на 9 того по д-ра Бонева и вѣрвамъ да сте получили писмото още въ недѣля. Сжщата вечеръ азъ се видѣхъ съ английския делегатъ Палгрейва, който ми каза, че князътъ (Дондуковъ-Корсаковъ) му говорилъ да пише за моето тръгване на правителството, но че той съжбялава, за дѣто не може да направи това по причина, че положението му било такова, че не му позволявало да пише — той делегатъ въ България — за румелийскитѣ работи. Даде ми само нѣколко наставления, какъ да постѣпя въ Парижъ и Лондонъ. Каза ми, че по неговото мнѣние, ако приеме Вадингтонъ депутацията, тогава твърдѣ е вѣроятно, че и Солзбери ще я приеме, и че, ако се прѣставимъ на английския посланникъ въ Парижъ, лордъ Лайонсъ, и той може би да ни спомогне. Сжщеврѣменно ми каза, че твърдѣ е вѣроятно, да се свърши работата съ единъ френски протекторатъ въ Румелия и една френска окупация, нѣщо което и Англия и Русия щѣли да приематъ. Това сжщото ми каза и г. Дриновъ, че говорилъ Палгрейвъ на княза, който сжщо мислилъ, че е вѣроятно. И г. Давидовъ, съ когото имахъ единъ дълъгъ разговоръ прѣди да тръгна, тѣй сжщо ми се види да вѣрва въ подобно нѣщо.

Отъ Търново тръгнахъ въ сжбота на 10 и по причина на полицейски мѣрки взети въ Русе относительно паспортитѣ едва въ понедѣлникъ вечеръ на 12 пристигнахъ тука, дѣто мислѣхъ да намѣря г. Берона, който бѣше телеграфиралъ, че на 12 ще се намѣри въ Букурещъ. За жалость той едва вчера заранята дойде, а разумѣва се, азъ не можехъ да